

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

~~ΕΠΙΣΤΟΛΗ~~

~~ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΜΙΤΤΕΡΑΝ~~
Γιαννιμάκη Σπυρίδων

~~Βραχάτι~~

" Πούν έλεγει ό κ. Μιττεράν, είχε φιλοξενηθεί στό Βραχάτι από τόν κ. Θεοδωράκη, Βουλευτή τότε του ΚΚΕ . Αργότερα ό κ. Μίκης Θεοδωράκης έπισκέφθηκε τόν κ. Μιττεράν άπεσταλιμένος τότε του πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου. Πούν λίγο καιρό ό κ. Μίκης Θεοδωράκης, ύπουργός τής Νέας Δημοκρατίας, έπισκέφθηκε τόν κ. Μιττεράν μαζί με τόν κ. Μητσοτάκη.
Αντε... και με τούς οίκολόγους "

" Η Κασσάνδρα "

Ελευθεροτυπία, 23.6.1990

Μέ τό παραπλανητικό αυτό σημείωμα αυτή ή τρισχαριτωμένη Κασσάνδρα μάς πληροφορεί έντούτοις γιά πολλά και ένδιαφέροντα. Ότι 'είναι πράσινη, καταπράσινη, δέν μπορεί νά τό κρύψει.

" Κύριος " Μίκης Θεοδωράκης έγώ. " Κύριος " Μητσοτάκης ό πρωθυπουργός. Εκέτος Ανδρέας Παπανδρέου : Ο Μεγάλος ...

Στή συνέχεια μάς πληροφορεί γιά τό πώς λειτουργεί σήμερα - ύστερα άπ' τό μεγάλο " σχολειό " τής όκταετίας - ή παραπληρωφωτική δημοσιογραφία.

Ο Μιττεράν ήθε στό Βραχάτι στά 1976, γιατί ήθελε νά δείξει, ότι Βρίσκειταί στό πλευρό μου, τή στιγμή πού δεχόμουν πιναά άπ' τό ΠΑΣΟΚ και τό ΚΚΕ... Η έπίσκεψη αυτή έγινε με πρωτοβουλία δική του.

Δέν ήμουν τότε Βουλευτής του ΚΚΕ... Τί σημασία όμως έχει αυτό ; Μήπως δέν έγινε αργότερα ; Ας τό " στοργυλλώσουμε " λιγάκι, γιά νά λειτουργήσει ό επιδιωκόμενος στόχος : Η άσυνέπεια .

Έχουμε λοιπόν : Τότε Βουλευτής του ΚΚΕ. Μετά Πασοκτής.

Πώς ; Μετέφερε μήνυμα του Ανδρέα Παπανδρέου. Δηλαδή όποιος πεύ καλημέρα στον κ. Ανδρέα, χρίζεται όπαδός του αυτοστιγμεί. Τό μόνο σωστό είναι ή σημερινή μου ιδιότητα, του Ύπουογού στην Κυβέρνιση Μητσστάκη...

Καί με τούς Οικόλόγους, πού προβλέπει ή δαιμονική Κασάν-δοα, κλείνει ό κύκλος τής άσυνέπειας ένός άτόμου, πού περιφέρεται τήδε κακείσε χωρίς άρχές, χωρίς πιστεύω, άνάλογα με τό προσωπικό του συμφέρον, γιατί προφανώς δέν θέλει νά ύποβληθεύί στις ύπέστατες θυσίες, πού συνεπάγεται ή ένταξη σ' ένα κόμμα, ιδιαίτερα όταν τό κόμμα αυτό έκφράζει τούς μή προνομιούχους και τή σοσιαλιστική άλλαγή, όπως τό κόμμα στό όποίο άνήκει ή Κασάνδορα και κενικότερα όλες οι Κασάνδρες και όχι μόνο αυτές...

Όλοι ήρωες, όλοι όλοκαύτωμα για τό λαό, για τήν πατρίδα, για τό σοσιαλισμό, όλοι πρώτοι στη μάχη θυσιάζοντας άτομική ζωή, οίκογένεια, καριέρα, δνειρα, μέλλον.

Ετσι ή μοναξιά μου γίνεται άσφυκτική... Μονάχα έγώ νά περιφέρομαι από δώ κι από κεύ, πότε για μία θέση, πότε για ένα άξίωμα, για ένα βόλεμα, για ένα μισθό ή για δύο και τρεις μισθούς, πότε από φόβο, νά λουφάω, νά γλύφω τόν ίσχυρό, νά χτυπώ τόν αδύνατο, άλλοτε από φιλοδοξία, νά φανώ, νά με χειροκροτήσουν, νά γίνω γνωστός, τό δνομά μου νά τό μάθει ό λαός, ή φωτογραφία μου νά πάει σε όλη τήν οίκουμένη, νά γίνω διάσημος, πώς ; Κοληπτός στην Εξουσία πότε του ΚΚΕ, πότε του ΠΑΣΟΚ, πότε τής Ν.Δ., αύριο - όπωσδήποτε αύριο - με τούς Οικόλόγους, θά είναι ή κορύωση, ή άποθέωση, τί άξιώματα θεέ μου, τί όψη, τί λεφτά ;

Άχαρο πράγμα, τό όμολογώ, νά είσαι μόνος, μοναδικός έσύ περιφερόμενος, όπορτουμιστής, τελικά βώμικος, πού ; πότε ; όταν οι άλλοι γύρω σου, όλοι οι άλλοι, μά προπαντός οι προσευητικοί, οι σοσιαλιστές, οι πρωτοπόσοι, οι όνειροπόλοι παλεύουν με νύχια και με δόντια για νά κρατηθούν πάνω στο βράχο του χρέους, ματώνου, τούς χώνουν στα μπουντρούμια κι αυτοί λένε " ΟΧΙ ", τούς πιάνουν οι χουντικοί κι αυτοί τούς φτύνουν κατάμουτρα .

Κι όταν ήθε ό Καραμανλής, τότε είναι πού πήραν τά βουνά, έκαναν άντάρτικο, με μάχες στα όφώματα τής Αγίας Παρασκευής μπήκαν στο φοβερό έχθρικό φρούριο τής ΕΡΤ για νά χτυπήσουν τόν άντίπαλο " άπ' τά μέσα ", χτύπησαν, χτύπησαν, ώσπου στο τέλος έγιναν Καραμανλικότεροι του Καραμανλή... Είχαν στο μεταξύ είσορ-

μῆσει μέσα σέ ὅλα τὰ ἔχθρικά φρούρια, τί τύπος, τί ραδιόφωνο, τί τηλεοράσεις, τί δημόσιες ὑπηρεσίες καί πόστα πού τὰ καθυπέταξαν ὅλα καί μετά ἐπί ΠΑΣΟΚ τὰ διπλασίασαν καί τὰ τριπλασίασαν κι ὅλα αὐτά χάση στήν πίστη τους στήν ἰδεολογία, στό κόμμα, στό λαό... " χιλιάδες Κασσάνδρες στή μέση ἐγώ " (παρασφάζω τό τραγούδι " χιλιάδες βουβάλια στή μέση ἐγώ... ").

Πῶς νά μὴ δημιουργηθεῖ ἔτσι ἡ διαχωριστική ζώνη ;
 Από δῶ οἱ Κασσάνδρες, ἀπ' τήν ἄλλη ὁ Ἕλληνας ὀπλίτης, πού μετά τήν πώση τῆς Τροίας ἀρνήθηκε νά ρίξει τόν γιό τοῦ Ἐκτορα ἀπ' τὰ τείχη, νά σκοτώσει τό ἀδῶ παιδί, τόν Ἀστυάνακτα...
 Μά ἐσύ δέν εἶσαι, πού ὀρκιζόσουνα στό ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέα ;
 Ἐτόν Ὀδυσσέα πού πολεμοῦσε τούς ἄντρες, ναί. Ἐ' αὐτόν πού πολεμᾷ τίς γυναίκες καί σκοτώνει παιδιά, ὄχι ...
 Λάθος. Κάνεις λάθος, καλέ μου. Γιατί ὁ Ὀδυσσέας εἶναι ἕνας. Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώτης. Ὁ Ὀδυσσέας εἶναι τοῦλάχιστον δύο.

Καί ὁ Στάλιν ἦταν δύο. Ὁ Κομμουνισμός ἦταν δύο. Καί ἡ Ἀριστερά ἦταν δύο. Ἀλλά καί ὁ Καραμανλῆς καί ἡ Δεξιά καί τόσα ἄλλα ἦταν δύο.

Ὅταν αὐτοὶ εἶναι δύο καί σύ εἶσαι ἕνας, τότε τί κάνεις ;
 Πῶς έναρμονίζεσαι τό ἕνα στά δύο ; Ὅταν ὁ Στάλιν, ὁ Κομμουνισμός, ἡ Ἀριστερά στά χρόνια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καί τῆς δικτῆς μας Ἐθνικῆς Αντίστασης ἦταν ἑῶς, τραγικό γιὰ σένα νά ἦσουν τότε στό μαῦρο, στό σκοτάδι. Γίνεσαι λοιπόν καί σύ ἑῶς.
 Ἀν κρατήσεις ὅμως καί μείνεις στό ἑῶς, τότε θά βρεθεῖς σέ ἀντίθεση μέ ὅλα ἐκεῖνα πού πίστευες καί πού βυθίστηκαν τελικὰ στό μαῦρο, ἔγιναν σκοτάδι...

Ὅμως αὐτή ἡ ἀντίθεση, ἡ ἀντίφαση σέ ποιόν χρεώνεται ;
 Ἐ' αὐτούς πού χτές ἦταν ἑῶς καί σήμερα σκοτάδι ἢ σέ σένα πού δέν τούς ἀκολουθεῖς, πού ἐπιμένεις νά μένεις πιστός στό ἑῶς πού ξαφνικά ἀνακαλύπτεις, πῶς δέν εἶναι δικό τους, ἀλλά βγαίνει ἀπό μέσα σου ;

Ὅστε γιά νά μὴν ἀλλάξεις, θά πρέπει νά ἀλλάξεις, ὄχι ὡς πρὸς ἐσένα, τὰ ἰδανικά σου, ἀλλά ὡς πρὸς τούς ἄλλους, ὡς πρὸς αὐτούς πού ἀλλάζουν.

Ἐπὴν οὐσία ἐσύ δέν ἀλλάξεις. Ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι ἕνας (ἢ πολὺ λίγοι, ἢ πάρα πολλοὶ πού ὅμως δέν τό δείχνουν) καί οἱ ἄλλοι εἶναι ἡ Βῆρουσία, ἔχουν τὴ δύναμη χάση στήν παραπληρο-

φόρηση, χάρη στις Κασσάνδρες, τήν ἀλλαγὴ τους νά τήν παρουσιά-
ζουν σάν ἀλλαγὴ σου καί τή δική σου ἀμετάθετη πίστη στίς ἴδιες
πάντα ἀξίες νά τήν καταγγέλλουν σάν ἀλλαγὴ, γιατί ὅπως φαίνεται
σάν ἀλλαγὴ ὑποστά στή δική τους ἀλλαγὴ. Ὅσο ἡ ἀρνηση τῆς ἀρνη-
σης εἶναι θέση, ἄλλο τόσο ἀποτελεῖ ἀμετάθετη πίστη ἢ ἀλλαγὴ
ὑποστά στήν ἀλλαγὴ.

Γιατί πῆγες μέ τόν Κομμουνισμό ; Μά γιατί ὁ Κομμουνισμός
τότε ὑποσχόταν Ελευθερία καί Δημοκρατία. Ἡ κοινωνική δικαιοσύνη
ἦταν μιὰ ἀπό τίς συνέπειες τῆς προχωρημένης δημοκρατίας, τῆς
λαϊκῆς δημοκρατίας, μέσα σέ συνθήκες τῆς πλατειᾶς, τῆς παλλαϊκῆς,
τῆς εὐρύτερης δυνατὸν Ελευθερίας.

Τί ἦταν ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση τότε ; Βασικά ἦταν ἡ χώρα, πού
δέχθηκε τό συντριπτικότερο χτύπημα ἀπό τόν ναζισμό καί πού τελι-
κά τόν νίκησε. Αὐτό ἦταν. Τί ἦταν ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση στήν ἐποχὴ
τοῦ Μπρέζνιεφ ; Μᾶς τὰ εἶπε καλλίτερα ἀπό ὅλους ὁ Γκορμπατσώφ.

Μερικοί μέσα ἀπ' τὴ σωρὸ τῶν προβλημάτων Εσχώρισαν τὰ
δύο βασικά, τήν Ελευθερία καί τὴ δημοκρατία καί μέ ἀφετηρία αὐτά
τὰ δύο ἰδανικά ἀρχισαν νά μετροῦν, νά συγκρίνουν νά καταδικάζουν,
νά ἐγκρίνουν, νά παίρνουν θέση... Ἀπλάθῃ προσπάθησαν νά ξεπερά-
σουν τοὺς " ἰσμούς ", πού κατάντησαν τό ὄπιο τοῦ λαοῦ, μιᾶς καί
ἐγίναν οἱ νέες θρησκείες μέ τοὺς εἰκονολάτρεις καί τοὺς εἰκονο-
κλάστες καί νά σταθοῦν ὑποστά στήν πραγματικότητα μέ μᾶτι καθα-
ρό καί σκέψη ἐλεύθερη, νά τὴ δοῦν ὅπως εἶναι καί νά κρίνουν τόν
ἕνα ἢ τόν ἄλλο σέ σχέση μ' αὐτὴ τήν πραγματικότητα. Ποιὸς τὴν
προωθεῖ καί ποιὸς τὴν ἐμποδίζει.

Ὅμως ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ πραγματικότητα ; Εἶναι οἱ σύγκρο-
νες κοινωνίες ὄριμες ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐπαναστάσεις, ἀφαιγές, πο-
λέμους, ἀπογοητεύσεις. ὄριμες νά Εσχωρίσουν πίσω ἀπ' τὰ συνθήμα-
τα, τὰ προγράμματα καί τὰ εἰκονίσματα, ποιὸς πιστεύει καί ἀγνωρί-
ζεται γιὰ τὴν Ελευθερία καί τὴ δημοκρατία καί ποιὸς ὄχι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα. Εἶναι ἡ κοινωνία, πού ζεῖ
καί ἀναπτύσσεται μόνο μέ τό ὄξυγόνο τῆς Ελευθερίας καί τῆς δημο-
κρατίας. Μιᾶς Ελευθερίας καί μιᾶς δημοκρατίας δίχως πονηρὲς πλατ-
φόρμες, ὅπως ἐστὶ τάχα ὁ λαὸς δέν εἶναι ὄριμος, γι' αὐτό τό κόμμα
στό ὄνομα τοῦ λαοῦ θά φροντίσει νά τοῦ δίνει τίς ἐλευθερίες μέ
τό κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, ὅπως κάνει μέ τό μωρὸ ἢ στοργικὴ μαμά
του. Μαμά του ὁ Μπρέζνιεφ, ὑπῆρα ὁ Χόνκερ μανούλα ὁ Τσαου -

σέσκου, μέ τό μπιπερό δίνανε τό νοθευμένο γάλα ένός δθδεν σοσιαλισμού, έως δτου τά μωρά πάθανε άφουδάτωση...

Τέτοια καρικατούρα κατάντησε αυτή ή ύβεολογία, πού έμεις τής δώσαμε τά νιάτα μας, τίς ψυχές καί τά κορμιά μας. Άλλος 20, άλλος 30 καί άλλος 50 χρόνια ζωής. Τί νά πούμε τώρα ; Εύτυχώς πού τότε παλεύαμε γιά τήν ελευθερία τής πατρίδας μας καί τά δίκια του λαού μας. Εύτυχώς πού τότε ή δεξιά είχε φασιστοποιηθεί στό μεγαλύτερό της μέρος καί μείς καλώς τότε τήν πολεμούσαμε.

Δέν μετανιώνουμε λοιπόν γιά τούς άγώνες μας... Ηταν καθαροί καί τίμιοι... Ομως πώς νά μήν πονώ γιά τούς συντρόφους εκείνους, πού πιστεύοντας ότι μένουν πιστοί συνέχισαν ν' αγωνίζονται στις ίδιες κομματικές γραμμές, όταν τό κόμμα πάλευε, γιά νά φέρει καί στή χώρα μας τί ; Τόν έλληνα κομμουνιστή ήγέτη, τόν έλληνα " πατέρα του λαού " , πού θά ' παιρνε στήν άγκαλιά του τό λαό μας - μωρό - νά ταψ δίνει μέ τό μπιπερό στάλα-στάλα τή νόθα δημοκρατία καί τήν άνάπηρη ελευθερία, νά γίνει κι αυτός, ό λαός, μούμια άπ' τήν άφουδάτωση, έως δτου σκάσει άπ' τήν έλλειψη οξυγόνου...

Οποιος λοιπόν ύποστηρίζει σήμερα αυτά τά τερατώδη, είναι πιστός στήν Άριστερά. Δέν αλλάζει. Δέν είναι έκκρεμής...

Ενώ όποιος τά καταγγέλλει, τά χτυπά, τά ξεσκεπάζει, τί είναι , κασσάνδρα ;

